၁၉၉၇ ခုနှစ်
အမျိုးသားစာပေဆုရ
ဝတ္ထုရှည်ဆုရ

ဝင်းဝင်းလတ်

2017
NOBEL-MYANMAR LITERARY FESTIVAL
[Creative Literature]

အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ

စတုတ္ထအကြိမ်

ရွှေသစ္စာစာပေ

ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်၏ အမည်အရင်းမှာ ဝင်းဝင်းရှိန်ဖြစ်ပြီး ဖခင်ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းရှိန် (အငြိမ်းစား)၊ မိခင်ဒေါ်မြအုန်းတို့ မှ လက်ပံတန်းမြို့တွင်း ၁၉၅၁-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၁-ရက်နေ့က မွေးဖွားသည် ။ မွေးချင်းငါးယောက်အနက် ဒုတိယသမီးဖြစ်သည် ။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ၁၉၆၈-ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့ အ-ထ-က(၁)ကမာရွတ် (မရမ်းခြံအမျိုးသမီးကျောင်း)မှ အောင်မြင်သည် ။ ၁၉၆၉-၁၉၇၆ခုနှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)ရန်ကုန်သို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားသည် ။ ၁၉၇၇-၇၈ ခုနှစ်တွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဖြစ်သည် ။

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ။

၁၉၉၅ ခုနှစ်ဧပြီလတွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီး ၁၉၉၅-၉၆ ခုနှစ်အထိ ကချင်ပြည်နယ် ကာမိုင်းမြို့နယ် ဖားကန့်၌ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်လှစ်ခဲ့သည် ။ ယင်းကာလတွင် "အချစ်၏ နောက်ဆက် တွဲစာမျက်နှာ"အပြင် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည် ။

၁၉၉၇-၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ကုလသမဂ္ဂ ဖွံ့ဖြိုးမှုအစီအစဉ်ဖြစ်သည့် UNDP/UNOPS-CDRT ဝေးလံခေါင်ပါးမြို့နယ်များ ၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းတွင် လူမှုဖွံ့ဖြိုးရေးအရာရှိ(Human Development Officer)အဖြစ် ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် ကျောက်တော်မြို့နှင့် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့တို့ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည် ။ ၂၀၀၁-၂၀၀၅ခုနှစ်အတွင်း Save The C

hildren (US)၏ Myanmar Field Office တွင် (ကလေးသူငယ်များ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ မျိုးဆက်ပွားကျန်းမာရေးစီမံချက်အရာရှိ) အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည် ။

၂၀၀၅-၂၀၀၆ခုနှစ် မေလ(မကွယ်လွန်မီ) အထိ Care Myanmar တွင် Assitant Health Program Coordinater အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည် ။

၂၀၀၆-ခုနှစ် မေလ ၁၉-ရက် Care Myanmar တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာစိန်လှကျော်(Myanmar ISSOS-Total Myanmar) နှင့် သားသုံးဦး ကျန်ရစ်သည် ။

ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်၏ ဖြတ်သန်းခဲ့သော အနုပညာမှတ်တိုင်များ

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် "စိတ်သိအိပ်မက်"ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည် ။ ဤသည် မှ အစပြု၍ ရှုမဝ၊ ဟန်သစ်၊ စန္ဒာ၊ စံပယ်ဖြူ၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတို့ တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားခဲ့ပါသည် ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံတိုယိုတာဖောင်ဒေးရှင်းမှ နှစ်နိုင်ငံယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေး အစီအစဉ်ဖြင့် "နားကြပ်ကို ကိုင်ဆောင် ကလောင်ကိုကိုင်စွဲ" အမည်ဖြင့် မြန်မာလူငယ်ဆရာဝန် ၁၂-ဦး ပါဝင်ရေးသားသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်သည် လည်း စာရေးသူတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ရေးသားခဲ့ပါသည် ။

၁၉၉၀ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ပင် အဆိုပါ ဖောင်ဒေးရှင်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့်

ထုတ်ဝေသော မြန်မာအမျိုးသမီး စာရေးဆရာ(၁၂)ဦးစုစည်းရေးသား ထားသည့် ဝတ္ထုပေါင်းချုပ်တွင် လည်း စာရေးသူတစ်ဦးအဖြစ် ဆရာမပါဝင်ရေးသားခဲ့ပါသည် ။

ဆက်လက်၍ ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်သည် မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုရှည်ကို လုံးချင်းဝတ္ထု အဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသော "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"(၁၉၉၇ ခုနှစ်-ဝင်းစာပေ) (အဆိုပါ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"ဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေဆု ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည် ။)

"နန်းထဲမှာ ပင် အို...လေ့ ပျော်မရှင် (၁၉၉၇ ခုနှစ်-ဝင်းစာပေ)

"အချစ်စစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ" ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၉၉ ခုနှစ်-ဝင်းစာပေ)

"ကတ္တီပါကားလိပ်များနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ (၂၀၀၀ပြည့်နှစ်)၊ (ဝင်းစာပေ၊ တိုက်- ၃၈၊ အခန်း-၁၉၊ ဗဟိုစည်အိမ်ယာ၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်မှ ထုတ်ဝေခဲ့)၊

"ဘဝအလုပ်နှင့် အချစ်ကိုတည်ဆောက်ခြင်း" (မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဆဲ)၊

"အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ" တတိယအကြိမ်၊ (၂၀၀၇ ခုနှစ်- ယုံကြည်ချက်စာပေ)၊

"ရုံကလေးနှစ်ရုံ" နှင့် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ (၂၀၀၉ ခုနှစ်-ရွှေသစ္စာစာပေ)၊

"အောက်မေ့ဖွယ်သူ" (၂၀၁၀ ခုနှစ်-ရွှေသစ္စာစာပေ)

တို့ ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည် ။

*

ဝတ္ထုရှည် အဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်

ဝတ္ထုရှည် စိစစ်ရေးအဖွဲ့သည် ယခုနှစ်အတွက် ဝတ္ထုရှည်စာအုပ်ပေါင်း ၂၅၈အုပ် ရရှိခဲ့ပါသည် ။ အစည်းအဝေးပေါင်း ၄ကြိမ်ခေါ်ယူ၍ စာအုပ်များကိုဖတ်ရှု စိစစ်ခဲ့ရာ ဝင်းဝင်းလတ်၏ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"စာအုပ်ကို ရွေးချယ်ရရှိခဲ့ကြပါသည် ။

မြန်မာနိုင်ငံရေလတ်ပိုင်း မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၏ ဆေးရုံလေးတစ်ခုကို နောက်ခံထား၍ တစ်ခုလပ်ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်သည် အဓိကဇာတ်ဆောင်များအဖြစ်ပါဝင်ပြီး ထိုဆရာဝန်မလေးနှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးတို့ ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထု၏ နောက်ခံကာလ၊ ဒေသ၊ ပါဝင်ကြသည့် ဇာတ်ဆောင်ဆရာဝန်များ ၊ သူနာပြုများ ၊ လူနာများ ၏ သရုပ်မှာ ပီပြင်အသက်ဝင်လှသည် ။ ထို့ထက်သော် အလွန်စေတနာကြီးသည့် ဆရာဝန်မလေး၏ စောင့်စည်းအပ်သော ဣန္ဒြေ၊ မိခင်ဝတ္တရား သမားကောင်းတို့ ၏ စေတနာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဇွဲ၊ သတ္တိပြန်လည်နိုးကြားလာသည့် အချစ်စိတ်တို့ ကို ဇာတ်လမ်းဖြင့် သရုပ်ဖော်ရာတွင် စာရေးသူ၏ ကလောင်သည် အလွန်ထက်မြက်၍ စာဖတ်သူအား ဝတ္ထုနောက်သို့ဆွဲခေါ်သွားနိုင်သည် ။

ရှားရှားပါးပါး ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ အမျိုးသားစာပေဆုနှင့်ထိုက်တန်ကြောင်း ထောက်ခံပါသည် ။

*

လေးစားခင်မင်ပါသော စာဖတ်သူသို့

ကျွန်မ ဒီအမှာ စာကိုကျေးရွာတစ်ရွာအသွား၊ မော်တော်လေးတစ်ဆင်းပေါ်မှာ ရေးနေပါ တယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်ရဲ့ မြို့နယ်တစ်ခုမှာ ကျွန်မရောက်ရှိနေပြီး ကုလသမဂ္ဂဖွံ့ဖြိုးရေးအစီအစဉ်အရ ဝေးလံခေါင်းပါးမြို့နယ်ရဲ့ ကျေးရွာဖွံ့ဖြိုးရေးတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ကာလပါ။ ကျွန်မ ဒီမြို့နယ်ကိုရောက်တာ ၂၇၊ မေလ ၉၇ရက်မှာ တစ်လပြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်လအတွင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်၊ လျာထားချက်တွေကို ကျေးရွာစုတွေကသိရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရတာမို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားတာထက်ပိုပြီး အလုပ်များ ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ"အတွက် အမှာ စာကိုတောင် မရေးဖြစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အထိပါပဲ။

ရေးဖြစ်အောင်ရေးရတဲ့ အချိန်မှာ တော့ စာအုပ်ထွက်မှာ နဲ့ မီမှ မီပါ့တော့မလားလို့ ကျွန်မအဝေး ကနေလှမ်းပြီး စိတ်ထင့်ရပြန်ပါတယ်။

'အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ'ကို ကျွန်မဝန်ထမ်းဘဝက အငြိမ်းစားယူချိန် ၁၉၉၅မှာ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းဘဝလုပ်ငန်းခွင်ကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်တသစွာ ရေးမိခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုပါ။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတည်းက အတွင်းထဲမှာ ရှိပါနေခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်က အငြိမ်းစားယူလိုက်တော့ အချိန်အားတွေရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်တွေမှာ လုပ်ငန်းခွင်ကို လွမ်းလို့ ကောင်းတဲ့ အပြင် စာရေးလို့ လ

ည်း သိပ်ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ သည် စဉ်က ကျွန်မကချင်ပြည်နယ်မှာ ပါ။ ကချင်ပြည်နယ်ကနေ မဟေသီမှာ ပါလာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စာကို စောင့်ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အလုပ်ခွင်ကို တမ်းတစွာရေးခဲ့တာမို့ ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရဲ့ စရိုက်က ဇာတ်ကောင်တွေမှာ ထင်ဟပ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မမငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးထဲမှာ အကောင်းမွန်ဆုံးတရားတွေ ပြည့်ဝစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးမိစွာ လူကောင်းသူကောင်းတွေရဲ့ စရိုက်ကိုပဲစုစည်း သရုပ်ဖော်လိုက်မိတာ ဝန်ခံရပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းမှာ (မတော်တဆ ဖုံးကွယ် ခံနေတာမျိုးမရှိဘူးဆိုရင်) အကောင်းနဲ့ အမှန်ကို မြတ်နိုးစိတ်ကတော့ အခြေခံလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်လေ။ ကျွန်မဆီ ရောက်လာတဲ့ စာတွေကတစ်ဆင့် ကျွန်မယုံကြည်ချက် မမှားဘူးလို့ သိရပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ စာရေးသူတစ်ယောက်ပီပီ ကိုယ့်စာအပေါ်ပဲ့တင်သံများကို မျှော်လင့်အားထားမိ တတ်ပါတယ်။ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ"နဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံကြားမလာရတဲ့ အခါ တစ်စတစ်စစိတ်ဓာတ်ကျလာခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်တွေကို စွဲလမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် မဟေသီမှာ 'အခန်းဆက်' အဖြစ်ကို အနူးအညွတ်တောင်း ခံ့ခဲ့တာဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်မဝတ္ထုအတွက် နောင်တမရစေရပါဘူးလို့ မဟေသီ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို ရယ်မောပြောဆိုခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်း နောင်တရမယ့်သူက ကျွန်မဖြစ်လာရပါတယ်။ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကို စောင့်ဆိုင်းဖတ်ရတဲ့ သူမှာ လည်း စိတ်မရှည်စွာ ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ နေလိုက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကလည်း ရှိတယ်လေ။

ကျွန်မရန်ကုန်ရောက်တော့မှ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတိုက် ခေတ္တပြောင်းရွှေ့ပစ္စည်းတွေသိမ်းရင်း ကျွန်မဆီလာတဲ့ စာတွေ အသိမ်းလွန်နေတယ်

ဆိုတာ သိရတော့သည္တွေ မဖတ်ရသေးဘဲနဲ့ တောင် စိတ်ချမ်းမြေ့သွား ရပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အခန်းဆက် သက်ကြာရှည်လာတာနဲ့ အမျှ အသံတွေကြားလာရပါပြီ။ ကျွန်မထံ လူကိုယ်တိုင်၊ စာ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အားပေးဝေဖန် အကြံပေးကြတဲ့ စာဖတ်သူများအားလုံးကို အထူးကျေး ဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းလည်း ဒီအမှာ စာမှာ ဖော်ပြလိုရင်းပါ။

တချို့ရေးတဲ့ စာတွေဟာ သိပ်ကိုအရေးအသားကောင်းလွန်းလို့ သူ ကိုယ်တိုင်စာရေးရင်တောင် ကျွန်မတို့ ကစောင့်ဖတ်ရမယ့် စိတ်ကူး ကောင်းသူစာရေးကောင်းသူတွေပဲလို့ ကျွန်မဆိုချင်မိပါတယ်။ စာရေးပါ လို့ လည်း ကျွန်မ မျှော်လင့်စွာတိုက်တွန်းမိပါတယ်။ ကျွန်မပြန်စာရေးဖြ စ်တာရှိသလို၊ မရေး ဖြစ်တာလည်း ရှိပါတယ်။ ရေးဖြစ်တာကတော့ အ လုပ်မလုပ်ဘဲ နေရတာကြာလာပြန်တော့ အလုပ်လုပ်ချင်လာပြန်တဲ့ ကျွ န်မအလုပ်ဝင်လိုက်တာကစပြီး အလုပ်တွေတစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့ခံရပြန်လို့ ပါပဲ။ ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ကို ရောက်နေလို့ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်သူများကို လေး စားခင်မင်နေမယ့်အကြောင်း ကျွန်မစာအုပ်ထွက် တဲ့ အချိန်မှာ ရန်ကုန် မှာ မရှိနိုင်ဘဲ ဝေးလံခေါင်းပါးဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက် ရင်း ကျေးရွာတွေမှာ လှည့်လည်ရောက်ရှိနေမယ့် ကျွန်မလေးနက်လှိုက် လှဲစွာ ပြောကြားပါရစေ။

ကျန်းမာချမ်းမြေ့ပြီး လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းဝင်းလတ်

(၅-၆-၉၇)

*

ကျေးဇူးတင်လွှာခြင်းများ နှင့်အတူ

၁၉၉၈ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ စာဖတ်သူတို့ တွေ့ဆုံမှုမရှိခဲ့ပါဘူး။ သည့်အတွက် စာဖတ်သူများကဲ့သို့ပဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အားမလို အားမရခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ အဝေးမှာ ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘဝ ကဏ္ဍသစ်တစ်ခုထဲမှာ အသားတကျဖြစ်အောင်နေနေရတဲ့ ကာလတစ်ခု ။ ဝန်းကျင်သစ်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်ပြီဆိုရင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ အချိန်မှန်သမျှ အဲဒီ ကျေးလက်လူမှုဖွံ့ဖြိုးရေးဆိုတဲ့ စီမံကိန်းထဲစီးဝင်လို့ မလောက်နိုင်အော င်ကို ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ရေတိုစီမံကိန်းဝန်ထမ်းတွေ ရင်ဆိုင်လေ့ရှိ တဲ့ အချိန်မလုံလောက်မှုအခက်အခဲထဲမှာ အေးဆေးလွတ်လပ်စွာတွေးပြီး ရေးမှ ဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာ [အနည်းဆုံး ကျွန်မလိုလို့ ပြောမှ မှန်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ပင်ကိုကကို အရေး မသွက်လှတဲ့ စာရေးဆရာလေ။] တစ်ယောက်ရောက်နေတာ၊ သဘာဝမ ကျလှတဲ့ အဖြစ်ပါနော်။ ကျွန်မ စာမရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စာအုပ်ကိုတောင် အ လွန်နှောက်ကျစွာမှ ဖတ်ဖြစ်ရတဲ့ ကျေးလက် တောရွာတွေမှာ လှည့်လ ည်ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

၁၉၉၇ ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ် ရန်နံ့သစ်မဂ္ဂဇင်းကိုတော့ ကံအား လျော်စွာ အဲဒီလမှာ ပဲ ကျွန်မဖတ်ရတယ်။ အစ်မဖြစ်သူ 'နှင်းနုအေး'က ပို့ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဝတ္ထုဝေဖန်ရေးသားချက် ဖြစ်တဲ့ ဆရာဆူဒိုနင်ရဲ့ ' နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ'ဆောင်းပါးပါတယ်လေ။ မမ မပို့ပေးခဲ့ရင်း ကျွန်မ ဒီလောက်စောစောဖတ်ဖို့ ရာ မမျှော်မှန်းနိုင်ပါဘူး။ ရန်နံ့သစ်က

ကျွန်မထံ အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ ရောက်လာတာလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ရခိုင်ငှက်ဖျားနဲ့ ပထမဆုံးမိတ်ဆက်မိနေတဲ့ အချိန်၊ ဆေးတွေအကြိမ်များစွာ သောက်ဖြစ်ခဲ့သလို ဆရာ့ဆောင်းပါးကိုလည်း အကြိမ်များ စွာ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖတ်ရင်း မျက်ရည်လည်မိတာ ဝန်ခံချင်ပါတယ်။ ကျွန်မဝတ္ထုအပေါ် ဒီလောက် ခံစားပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး။ ရခိုင်ငှက်ဖျားကနေ ဆရာဆူဒိုနင်ရဲ့ ဆောင်းပါးနဲ့ နေကောင်းခဲ့ရတယ်လို့ ပင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တစ်လတည်း မဟေသီမှာ ပါခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မ လအနည်းငယ်နောက်ကျပြီး ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ကြည်လင်အေးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ ကျွန်မစာအုပ် ဝေဖန်ချက်ပါ။ ကျွန်မဇာတ်ကောင်တွေကို "ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်ဆောင်တိုင်းရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ဘဝ အမြင်ကို ဒဿနသမားတွေရဲ့ စရိုက်သဘာဝမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ယေဘုယျလူသားတွေ ပြုမူပြောဆို တွေးခေါ်ပုံတွေနဲ့ ရေးသားတာဟာလည်း အင်မတန် သဘောကျဖို့ ကောင်းပါတယ်"လို့ ဝေဖန်ထားပါ တယ်။

စာရေးဆရာတွေ ရသစာပေတစ်ပုဒ်ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်လို့ ထင်ရအောင်၊ သဘာဝနဲ့ တူအောင် သဘာဝအတုတစ်ခုဖန်တီးပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာမို့ ဆရာရဲ့ ဝေဖန်စာဟာ ကျွန်မကို စိတ်သက်သာရာ ရသွားစေပါတယ်။ ဝမ်းလည်း သာမိတယ်။

အောက်တိုဘာ ၁၉၉၇ မှာ တော့ မြားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာ 'မောင်ခိုင်လတ်'၊ ရန်နံ့သစ် မဂ္ဂဇင်းမှား 'ဆရာမိုးရဲ'၊ 'ဆရာဖေမြိုင်'တို့ ရဲ့ ကျွန်မစာအုပ်အပေါ် ဝေဖန်ချက်ဆောင်းပါးကို ဖတ်လိုက်ရသည် ။

ဆရာမောင်ခိုင်လတ်က ကျွန်မစာအုပ်တင်မက စာရေးသူ ကျွန်မအပေါ်ကျွန်မစာတွေက တစ်ဆင့် သူမြင်မိတဲ့ အမြင်ကို

ပွင့်လင်းစွာရေးသွားခဲ့ပါတယ်။

'ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်သည် ဆေးပညာအကြောင်းသာမက လူတွေ၏ အကြောင်းကိုပါ ရေးတတ်သူဖြစ်သည် ။ စင်စစ် ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်သည် ဆရာဝန်စာရေးဆရာမျှသာ ဖြစ်သည် ။ ဆရာဝန်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ ရံဖန်ရံခါ ဝတ္ထုရေးသူဖြစ်သည် ။ ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်သည် ဆရာဝန်စာရေးဆရာဖြစ်သော်လည်း အပျော်တမ်းမဆန်ပေ။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ကဲ့သို့ သူ့လုပ်ငန်းအပေါ် လေးနက်စူးရှရဲလှသည် ။ အေဂျေကရိုနင်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ပုဒ်ဖြစ် သော The Citadel ဝတ္ထုရှည်ကြီးထဲက ဒေါက်တာအင်ထရူးမေဆန်ကဲ့သို့ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်သည် လည်း ဆေးပညာကို လူထုလက်သို့ပေးပို့ချင်သူ၊ ဆေးကုသဖို့ အမြဲတွေးတောကြံဆပြီး တက်ကြွနေသူ ဖြစ်သည် " လို့ ဆရာက ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမောင်ခိုင်လတ်ရဲ့ "ဝင်းဝင်းလတ်၏ စာပေကောင်းမှုအပေါ် အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးတင်သတိရနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည် " ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်လေးကတော့ ကျွန်မကို ခံစားမိစေပါတယ်။ စာပေကောင်းမှုအစဉ်ပြုနိုင်သူ ဖြစ်ရပါစေ၏ လို့ ကျွန်မ အမြဲဆုတောင်းရင်း ကြိုးစားနေပါ့မယ်။

'ဆရာမိုး'ရဲ့ ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏ ဆောင်းပါးမှာ "ဆရာဝန်ပီသသော ဆရာဝန် ကျင့်ဝတ်ထိန်းသိမ်းသော၊ စေတနာဆရာဝန်ဖြစ်သော၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သည့် ဆေးဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် ပြောင်မြောက်စွာ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည် " လို့ ဆရာကဆိုခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မစာထဲမှာ ဆရာဝန်တွေများ စွာ ပါဝင်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီးဆရာဝန်၊ နုနယ်သေးတဲ့ ဆရာဝန်၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်၊

မြို့နယ်ဆရာဝန်၊ အထူးကုဆရာဝန်၊ ညွှန်ကြားမှုး ဆရာဝန်၊ အမှုစစ်ဆေးရတဲ့ ဆရာဝန်၊ အစစ်ဆေးခံရတဲ့ ဆရာဝန်။ သူတို့ ကို သတိမူမိသည် ဖြစ်စေ မမူ မိသည် ဖြစ်စေ ကျရာကဏ္ဍမှာ လှုပ်ရှားရှင်သန်နေသူတွေ၊ ဆေးဝန်ထမ်းကောင်တွေအဖြစ် ဖန်တီးထားခဲ့ပါတယ်။ လူကောင်းရှိရင် လူဆိုးလည်း ရှိနိုင်သလို ဆရာဝန်လူဆိုးလည်း ရှိမှာ ဓမ္မတာပါ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ရတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမျိုးရွေးချယ်အသက် မွေးပြီ ဆိုရင်တော့ လူကောင်းဖြစ်ပါမှ နောင်သံသရာအတွက်ပါ ကောင်းမွန်နိုင်မှာ ပါ၊ လူဆိုးပင်ဖြစ်လင့်ကစား လူသားချင်းအလွန်နီးကပ်စွာ ကူညီပေးရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ အကြင်နာ၊ စေတနာနဲ့ စာနာတရားတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကို ဘယ်သူမှ ကြာရှည်ကြံ့ကြံ့မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ ဆရာမိုးရဲ့ဆိုခဲ့သလို ဆေးဝန်ထမ်းကောင်းများ အတွက် ကျွန်မရည်စူးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာဖေမြိုင်ရဲ့ "တစ်ကျော့ပြန်နှင်းဆီ၊ ရွှေသားအနုပညာနှင့် မွေးမြသော လင်းအရဏ်" ဆောင်းပါးကိုတော့ ကျွန်မလွမ်းမောဖွယ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လိုခံစားမိရတယ်၊ "သူရဲ့ ဘဝမှာ သိမ်းဆည်းထားတာတွေ အကုန်ထုတ်ချတာပဲဖြစ်မယ်။ ဒါလက်ကုန်ပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျ"

ဒီဇာတ်လမ်းကျောရိုးက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလကတည်းက အတွေးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဝန်ထမ်းဘဝက အငြိမ်းစားယူလိုက်ပြီးမှ အချိန်အားရပြီး စာရေးဖြစ်ခဲ့တာလို့ ကျွန်မ ဝန်ခံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆယ်နှစ်ကသာ စာရေးဖြစ်ခဲ့ရင်း ပီပြင်တဲ့ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်လှဘူးထင်မိတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံပြီး လူနာတစ်ယောက်ကို မခွဲမစိတ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ရဲမှုခင်း အစုံအလင်မလိုက်ဖူးသေးဘူး။ ဆေးရုံတွင်းက အမှုအခင်းတွေ အစစ်ဆေးမခံရဖူးသေးဘူး။ မစစ်ဆေးဖူးသေးဘူး။ ဆယ်နှစ်တာအတွေ့အကြုံက ကျွန်မကိုပိုပြီးခံစားစေခဲ့၊ ပိုပြီးပီပြင်

တဲ့ စာတွေ ရေးစေချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘဝမှာ သိမ်းဆည်းထားတာတွေဆို တာ အမှန်ပါပဲ။

ဆရာဖေမြိုင် စိတ်ထိခိုက်စွာ ငြိမ်သက်သွားစေခဲ့တဲ့ "ဒါလက်ကုန်ပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျ" ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာလေးရဲ့ စကား ကိုတော့ ဆရာဖေမြိုင်ကပဲ "လူ့ဘဝ၏ မြင့်မြတ်ခမ်းနားမှုကို လှပစွာဖွဲ့ နွဲ့သော ရွှေသားစစ်စစ်အနုပညာလက်ရာမှန်တို့ ကို ဆရာမဝင်းဝင်းလ တ်ထံမှ ရရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်မျှော်လင့်နေမိပေသည် " လို့ အကဲဖြတ်ပြီးပြီနော်။

၁၉၉၇ နိုဝင်ဘာ မဟေသီ၊ ဆရာမောင်ရိုး စင်တင်တဲ့ စာကဏ္ဍမှာ အောက်တိုဘာလထုတ် မဂ္ဂဇင်းထဲကစာအချို့ကို ပြန်လည်စတင်ခဲ့ပါတ ယ်။ မြားနတ်မောင် မဂ္ဂဇင်းထဲက "ကျန်းမာသန်စွမ်း သောစာမျက်နှာများ -မောင်ခိုင်လတ်"၊ ရနံ့သစ်မဂ္ဂဇင်းထဲက "ဆိုရေးရှိ က ဆိုအပ်လှ၏ -မိုးရဲ" နှင့် "တစ်ကျော့ပြန်နှင်းဆီ၊ ရွှေသားအနုပညာန ှင့်မွေးမြသော လင်းအရဏ်-ဖေမြိုင်" တို့ ရဲ့ ဆောင်းပါး ကောက်နုတ်ချ က်များကို ဖော်ပြရင်း ဆရာမောင်ရိုးက ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်အနေနဲ့ နောင် ဒီထက်မက ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ပေးတာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

၁၉၉၇ဒီဇင်ဘာ၊ မဟေသီမှာ ဆရာမောင်တင်ဆင့်ရဲ့ ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်သို့ အိတ်ဖွင့်ပေးစာကို ဖတ်ရပါတယ်။

"အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်သက်မဆုံးဖြစ်ရတာက မြန်မာဝတ္ထု ရေးဆရာမတစ်ဦး ဖန်တီးတဲ့ ဝတ္ထု၊ မြန်မာဆန်ဆန်၊ မြန်မာရနံ့တွေ ရ နေတာပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အရေးအဖွဲ့၊ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ အမူအရာ၊ အပြောအဆို၊ အတွေးအကြံတွေဟာ မြန်မာဆိုတာ ဘယ်သူဖတ်ဖတ် အ

လွယ်သိနိုင်ပါသည် ။ အဲဒီလူမျိုးရဲ့ ရန့်ဟာ ဘယ်လူမျိုးအနုပညာ၊ ဘယ်နိုင်ငံအနုပညာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်”

မြန်မာဆန်တာ၊ မြန်မာရနံ့ကိုရတာ ကျွန်မ ကြိုးပမ်းထားခြင်းတစ်ခုကို မြင်တာပါပဲ။ ဆရာက အလွန်မြန်မာဆန်စွာ ဆရာမကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ မေတ္တာပို့လိုက်ပါသေးတယ်။

တစ်လတည်း ရွှေပါးစပ်၊ ငွေပါးစပ်ကဏ္ဍမှာ ဆရာဇန်မြင့်က “အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာများကို ပေါင်းချုပ်ထုတ်လိုက်လျှင်ပင် စာတစ်အုပ် ဖြစ်လာနိုင်သည် ”လို့ အစပြုထားပြီး -

“၁၉၉၈ ခုနှစ် ပြက္ခဒိန် နောက်ဆုံးရက်များ ၊ သခင်မွေးမြ နတ်တော်လဆန်း၊ ရှေ့နှစ်ခါ နတ်တော်လဆန်း။ ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြဦးမည်ဟု လည်း ယုံကြည်နေမိပါသေးသည် ”

ဆရာဇန်မြင့်ရဲ့ စာက ကျွန်မစာအုပ်လူတွေကြားထဲပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားခဲ့တာ။ ခင်ဦးနွယ်၊ သက်ဇော်နိုင်၊ ဆရာယစ်၊ ဦးအောင်မြင်၊ နော်အေမီတို့ လူတွေကြား ဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်ပြီး ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားကြတာကို စိတ်ချလက်ချ ကြည့်နေချင်တဲ့ ကျွန်မကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

သည့်နောက် စာဖတ်သူတွေရဲ့ စာတွေထဲမှာ လည်း ဆုရစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ ဆုတောင်းတွေ တဖွဲဖွဲပါဝင်လာပါတော့တယ်။

ဆုရွေးချယ်တာ ကြေညာလိုက်တဲ့ ရက်မှာ ကျွန်မဟာ ရန်ကုန်နဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့ တောင်ပိုင်းချင်းပြည်နယ်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့တယ်။ ဆုမရလိုက်ရင် ကျွန်မအတွက်ထက် ကျွန်မစာအုပ်ကို ဆုရစေချင်သူတွေအ

တွက်အားနာစရာ၊ ဝမ်းနည်းမျက်နှာပျက်စရာအဖြစ်တွေကနေ တိမ်းရှောင်နေလို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာ။ အဲဒီနေ့ ဆုကြေညာတဲ့ အချိန်မှာ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်မ တီဗွီရှေ့မှာ ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။

ဝေးလံခေါင်းပါးမြို့နယ်များ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ “ကျေးလက်ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး သင်ခန်းစာတစ်ခု” ကို ဖိလစ်ပိုင်ကျေးလက်ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးတက္ကသိုလ် IIRR, Institute Of International Rural Reconstruction ကသင်တန်းဆရာများ သင်တန်းပို့ချ ပေးနေတဲ့ အချိန်။ ကျွန်မက စီမံကိန်းဝန်ထမ်းတွေကို စကားပြန်လုပ်ရင်း သင်တန်းပါ ကူပေးပေးရတဲ့ အကူသင်တန်းဆရာအဖြစ်ပါ။

ခါတိုင်းညဆိုရင် တစ်နေကုန်အောင် မောင်းရတာမို့ ကျွန်မပင်ပန်းလို့ နားဖြစ်ပြီ။ အဲဒီနေ့က မနားဖြစ်သေးဘူး။ ဒေသစီမံကိန်းအရာရှိဖြစ်ပြီး၊ မင်းပြား၊ မြောက်ဦး၊ ကျောက်တော်၊ ပလက်ဝ လေးမြို့နယ်တာဝန်ရှိတဲ့ မစ္စတာအက်(စ်) စူဇူကီး(Mr.S.Suzuki)က နေ့လယ်က “လောင်းကဒူး”ဆိုတဲ့ ကျေးရွာလေးမှာ ကွင်းဆင်းတဲ့ သင်တန်း ဗီဒီယိုပြီးလို့ တီဗွီအပြောင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှုပါပဲနော်။ ကျွန်မ စာပေဆုသတင်း ကြေညာချက်ကို ကြားလိုက်ရတာပါပဲ။

ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်မှု နောက်တစ်ခုက အဲဒါပလက်ဝမြို့လေးမှာလေ။ စာရေးစဉ်က အမည်ကြားဖူးရုံ အနေအထားဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိရုံနဲ့ ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ပထမဆုံး တာဝန်ချပေးခဲ့တဲ့ ပလက်ဝမြို့လေးပေ့ါ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ဆေးရုံလေးက UNDP ရုံးလို့ လွယ်လွယ်ခေါ်ကြတဲ့ ဝေးလံခေါင်းပါးမြို့နယ်များ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းရုံးရှိရာ တောင်ကုန်းထက်ကနေ စီးမျှော်ကြည့်ရင် လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ တောင်ခြေဆီမှာ ပါ။

ရယ်စရာကောင်းတာက ကျွန်မကိုခင်မင်တဲ့ စာဖတ်သူတွေနဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့ နေရာ။ ကျွန်မရဲ့ မိသားစုနဲ့ အတူ၊ ခင်ဦးနွယ်၊ သက်ဇော်နိုင်၊ ဆရာယစ်ကို ခင်မင်တဲ့ စာဖတ်သူတွေနဲ့ အတူ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ ပထမဆုံး ဝမ်းသာလှိုက်လှဲလာနှုတ်ဆက်တဲ့ ဆရာဦးခင်ဝင်းက ကျွန်မဝတ္ထုမှပဟေဠိအခန်းဆက်အဖြစ် ပါစဉ်က နှစ်လဖတ်ဖြစ်လိုက်တဲ့ သူ။ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ရီရီစံက ဖတ်ပါ ဖတ်ပါ အတန်တန်တိုက်တွန်းပြီး စာအုပ်ပေးထားပေမယ့် [သူလည်း စီမံကိန်းဝန်ထမ်းပီပီအလုပ်က ခပ်များများ မို့] ခုထိမဖတ်ရသေးတဲ့ သူ။ ကျန်တဲ့ သူတွေက ကျွန်မကို ခုမှ စာရေးမှန်းသိတဲ့ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား Mr Felix, Mr. Arizala နဲ့ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီး Dr.E. Gonzaga၊ စာရေးမှန်းသိပေမယ့် စီမံကိန်းလုပ်ငန်းထဲက အချိန်တွေပွန်းပဲ့မှာ စိုးရိမ်တတ်တဲ့ ကျွန်မတို့ က ကွယ်ရာမှာ Mr Workoholic လို့ လည်း ခေါ်တဲ့ Mr.S.SUZUKL, ပြီးတော့ ပလက်ဝ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းဝန်ထမ်းလေးတွေ၊ အားလုံးက ဝမ်းသာအားရပိုင်းအုံနှုတ်ဆက်ကြ။

ကျွန်မရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ ကျွန်မစာကိုမသိကြသူတွေကိုပါ ကူးစက်ပျော်ရွှင်သွားစေခဲ့ပါ တယ်။ နောက်တစ်ည မစ္စတာစူဇူကီး ဦးဆောင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဘာဘီကျူး၊ မီးပုံပွဲမှာ ကျွန်မဝတ္ထုထဲ ကအဓိကဇာတ်ဆောင် တာဝန်ကျတဲ့ မြို့လေးမှာ ဆုရရှိကြောင်းကြေညာတာကြားသိတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု ကိုကျွန်မပြောပြဖြစ်ခဲ့တာ။

ရင်းနှီးခင်မင်နေတဲ့ ၊ ကျေးလက်လူထု ကျန်းမာရေးဆရာဝန်အဖြစ် ဖွံ့ဖြိုးရေးတွေ နှစ်ပေါင်းဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်၊ နိုင်ငံများ စွာမှာ လှည့်လည်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ Mr.E.Gonzaga နဲ့ တော့ တိုက်ဆိုင်မှုနောက်တစ်ခု ကျွန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ IIRR တက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးထဲမှာ စိန်ပန်းပင်တွေများ စွာစိုက်ထားတယ်တဲ့ ။ စိန်ပန်းပင်ဟာ ဒီတက္ကသိုလ်ရဲ့ သင်္ကေတတ

စ်ခုပါတဲ့ ။ ကျွန်မတို့ သင်တန်းမှာ ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးသမိုင်း IIRR ရဲ့ သမိုင်းရယ်လို့ ကဏ္ဍတစ်ခုပါဝင်ပြီး အဲဒီကဏ္ဍ တစ်ခုအဆုံးမှာ စိန်ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရုပ်ပုံလွှာနဲ့ အဆုံးသတ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ပင်ပန်းခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ ကျေးလက်လူထုရဲ့ ဘဝရယ်၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဘဝရယ်၊ ရောနှောတော့မယ် ဆိုရင် စိန်ပန်းပင်ကြီးကို အတုယူပါဆိုတဲ့ သဘောပါ။ နွေလယ်ခေါင်ခေါင်မှာ နွေနေကို အန်တုပြီးပွင့်တဲ့ စိန်ပန်းပင်ကို IIRR က၊ အလွန်မြတ်နိုးစွာ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းသင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ် ထားခဲ့တယ်။

မှတ်မိမလား မသိဘူးနော်။ ကျွန်မစာထဲမှာ ဆေးရုံဝင်း၊ အဝင်ဂိတ်ဝရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရဲရဲနီအောင် ပွင့်နေတဲ့ စိန်ပန်းပင်အောက်က ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်း အားတွေယူခဲ့တာ။ စာဖတ်သူထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီ ဖွံ့ဖြိုးရေးဘာသာရပ်သမိုင်းကို ကျွန်မ သင်တန်းပေးရပြီဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေးနိုင်ခဲ့တာချည်းပဲပေါ့။ နိဂုံးချုပ် စိန်ပန်းပင်ရုပ်ပုံလွှာကြီးကို လှမ်းပြလိုက်တဲ့ အဆင့်မှာ ကျွန်မခင်ဦးနွယ်ကို အမြဲအမှတ်ရခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းကို Ms Thrill လို့ ကျွန်မတို့ခေါ်ကြတဲ့ သင်တန်းဆရာ အမျိုးသမီးဆရာဝန်ကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက စာရေးဆရာတွေစိတ်ကူးနဲ့ ပြင်ပက တကယ့်အဖြစ် တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေကို ရေးထားတဲ့ ဒိုက်ဂျက်(စ်)ထဲက စာလေးတစ်ပုဒ်အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပေါ့။

ကျွန်မရဲ့ ဆုရစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိသူတွေများ စွာရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စာမူကို ၁၇လတိုင် မဂ္ဂဇင်းအခန်းဆက်အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းပေးခဲ့တဲ့ မဟေသီအဖွဲ့။ ပြီးတော့ ပန်းချီပညာရှင်များ ။ ကျွန်မရဲ့ စာ

ဖတ်သူတွေ။ ကျွန်မ စာအုပ် နှစ်ကြိမ်တိုင်ပို့ပေးပေမယ့် မရရှာတဲ့ မတ္တရာမြို့နယ် တောင်တံငါ အ-မ-က ကဆရာမ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်၊ တစ်နေ့နေ့ သူနဲ့ ကျွန်မဆုံနိုင်ခွင့် ကြုံခဲ့ရင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကို လစဉ် ကူးယူထားပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ လယ်ဂျာစာအုပ်ရှည်ကြီးကို ကြည့်စမ်းချင်လှပါတယ်။

ကျွန်မရန်ကုန်မှာ မရှိမှန်းသိပေမယ့် ကျွန်မဖတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဖတ်ရပါစေလို့ အမြဲစာရေးတဲ့ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ကြီးများ ရုံးက ဒေါ်အေးအေးမြင့်။ ကျွန်မစာကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရောက်တဲ့ နေရာက ဖတ်လိုက်ရင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲအမော၊ ဘဝထဲက အမောတွ ပြေပျောက်ပြီး ခွန်အားတွေပြည့်ဝလာတယ်တဲ့ ။ တကယ်ကတော့ သူ့စာတွေကိုဖတ်ရင်း ကျွန်မခွန်အားတွေ ပြန်လည်း သွင်း ယူနေမိတာ။

မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ရုံးချုပ်က မြမြထွေးရဲ့ စာတွေကလည်း ကျွန်မအပေါ် အဖော်မွန် ကောင်းလိုအားရှိစေတာ။ ကျွန်မထံ စာရေးအားပေးကြတဲ့ ပြည်တွင်း ပြည်ပစာဖတ်သူများအားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် ခွန်အားတွေဖြစ်စေခဲ့တာ။

ကျွန်မစီမံကိန်းလုပ်ငန်းထဲ နစ်မြုပ်နေတာကြည့်ပြီး စာရေးဖို့ အမြဲသတိပေး တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ ဦးစောအောင် (စာရေးဆရာ စောအောင်၊ ယခင် ကျောက်တော်မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၊ ယခု ပျဉ်းမနားမြို့နယ်)၊ ဒေါ်မေသိန်း ယခင်ကျောက်တော်မြို့နယ် ပညာရေးမှူး၊ ယခုရခိုင်ပြည်နယ် ပညာရေးမှူးရုံး၊ ကျွန်မကိုစာပေဆုလည်း ရစေချင်၊ ရလိမ့်မယ်လို့ လည်း တစ်ပေးခဲ့တာ သူတို့ လည်း ပါတယ်လေ။ ကျွန်မ “ဟုတ်များ ဟုတ်ပါ့မလား” ပြောရင်း ရယ်မောနေခဲ့ရတာ။

၁၉-၁၁-၉၈ ကြေးမုံသတင်းစာ အင်တာဗျူးမှာ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ခြင်း များ စွာနဲ့ အတူ ကျွန်မထပ်လို့ ပြောပါရစေ။

ကျွန်မ မချော်မှန်းရဲခဲ့တဲ့ အမျိုးသားစာပေဆု ရရှိချိန်မှာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်စာအုပ်ထွက်စဉ်ကပင် မျှော်မှန်းတွက်ဆရင်း ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြတဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများ ၊ စာရေးဆရာများ နဲ့ စာဖတ်သူများအားလုံးတို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ဝင်းဝင်းလတ်

*

မြသန်းတင့်၏ အမှာ

(၁)

"ကိုယ်ရယ်၊ ဆရာမရယ်၊ ခုတင်ကြီးရယ်...

ဝင်းဝင်းလတ်က သူ့ဝတ္ထုကိုအမှာ ရေးပေးဖို့ ပြောသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ထိုစကားလုံး ကလေးများကို ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်သည် ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသည် ။ ဝတ္ထုအမည်မှာ "စလူရွက်ဖြူလက်ကယ်ကိုင်မိလို့ "ဟု ထင်သည် ။ ရေးသူမှာ ဝင်းဝင်းလတ်။

ဝင်းဝင်းလတ်ဆိုသည့် ကလောင်အမည်ကို ကျွန်တော် မကြားဖူးသေး။ သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးဖို့ ဆိုသည် မှာ အဝေးကြီး။ သူ့ဝတ္ထုမှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် နေသည့် ဆမ လက်မှတ်ရခါစ ဆရာဝန်မလေး မြို့စွန် (ဥက္ကလာပလား၊ သာကေတလားမသိ။) သို့သွား၍ ဆေးခန်းထိုင်ရသည့်အကြောင်း ဖြစ်သည် ။ ဆေးခန်းထိုင်ချိန်ကလည်း မနက်ခင်းတို့ ၊ နေ့လယ်တို့ စသည့်အသွားအလာ လွယ်ကူသည့်အချိန်မျိုးမဟုတ်။ အသွားအလာခက်သည့်အချိန်ဖြစ်သည် ။ သူမနေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် လမ်းတစ်လျှောက်မှ ဘတ်စ်ကားအတန်တန်စီး၍ သွားရသည် ။ ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်မပေါက်စကလေးမို့ အားမကိုးကြ။ အားကိုးတကြီးနှင့်လာသူများမှာ လည်း ပဲပြုတ်

သည် ၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ပန်းရန်နောက်လိုက်၊ မဆလာသယ် စသည့်လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများ သာဖြစ်သည် ။ သူတို့ ကျတော့ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ကြ။ တစ်ခါတလေ အခမဲ့ကုပေးလိုက်ရသည် ။ မြို့လယ်နှင့် မြို့စွန်ဆိုတော့ ဘတ်စ်ကား အတန်တန်ဖြင့် အသွားရ အလာရ ခက်သည် ။ ည ၉ နာရီလောက်ပြန်လျှင် လမ်းတွင် အမူးသမားတွေ၊ လူရှုပ်လူပွေ၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည် ။ အထူးသဖြင့် မိုးတွင်းမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည် ။ မိုးတွေလေတွေထဲမှာ သူ့ကိုခေါ်သွားရသည် ။ အိမ်ဖော်မလေးမရှိသည့်အခါတွင် ပင်စင်စားအဖေကြီးက လိုက်ပို့ရသည် ။

စလူရွက်ထဲမှ ဆရာဝန်မလေးသည် နေ့လယ်တွင် လည်း ရွှေဘုံသာလမ်းက ဆေးခန်းတစ်ခန်းမှာ သွားထိုင်ပါသည် ။ သူများ ဖွင့်ထားသည့် ဆေးတိုက်တွင် ကော်မရှင်စားဖြင့် ဝင်လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ အထူးကုဆိုင်းဘုတ်တွေကြားထဲတွင် သူ့ဆိုင်းဘုတ်ကလေးသည် မျက်နှာငယ်နေသည် ။ ညနေအထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေ လာသည့်အခါ ဆေးခန်းတွင် လူတွေတန်းစီနေသည် ။ တိုကင်နံပါတ်ပြားတွေ အစောကြီးယူကြရသည် ။ သို့ရာတွင် နေ့လယ်ပိုင်း သူ့အချိန်တွင် သူမဆေးခန်း၌ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ကိုယ်ရယ်၊ ဆရာမရယ်၊ ခုတင်ကြီးရယ် ဒါပဲရှိသည် ။

ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝင်းလတ်၏ “စလူရွက်”ထဲမှ ဆေးကျောင်းဆင်းခါစ ဆရာဝန်မကလေး၏ ဘဝကိုဖတ်ပြီး မောဟိုက်သွားသည် ။

ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးသားချင်းများ ထဲတွင် ၊ ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေများ ထဲတွင် “စလူရွက်” ထဲက ဆရာဝန်မလေးလို ဆေးကျောင်းဆင်းခါစ ဆေးခန်းဖွင့်နေသူတွေအများကြီးရှိသည် ။

သူတို့ က သူတို့ အခက်အခဲ၊ သူတို့ ပြဿနာကို ရင်ဖွင့်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်၏ "စလူရှက်" ကို မဖတ်မီအထိ သူတို့ ပြဿနာများကို အလေးအနက်မထားခဲ့မိပါ။

ဝင်းဝင်းလတ်၏ "စလူရှက်"ကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင် မှ ကျွန်တော်သည် သူတို့ ဘဝကို ပို၍ စာနာတတ်သွားပါသည် ။

(၂)

ထို့နောက်မှ ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝင်းလတ်၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ဖတ်ဖြစ်သွားသည် ။ သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်သည် စာသိပ်ရေးဖြစ်ဟန်မတူ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ဖတ်ရသည် ။ လူချင်းမသိသဖြင့် ဘယ်ရောက်နေသည် ကိုလည်း သတိမထားမိ၊ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ စစ်တွေမှာ လိုလို သူ့သတင်းကို ဝိုးတိုးဝါးတားသာ ကျွန်တော်ကြားရသည် ။ သူ့စာတွေကို မတွေ့သဖြင့် မိတ်ဆွေအယ်ဒီတာများကို မေးရာမှ ဝိုးတိုးဝါးတားသိရခြင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်မသေချာ။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်ကတော့ ကချင်ပြည်နယ်ကို စာဆိုတော်ဟောပြောပွဲတာဝန်ဖြင့် ရောက်သွားသည် ။ ဟိုပင်သို့ အရောက်တွင် ဟိုပင်ဆေးရုံအုပ်အဖြစ် ခေတ္တအမှုထမ်းနေသည့် ဒေါက်တာစိုးထွဋ်က ဖိတ်ထားသဖြင့် ဟိုပင်တွင် ထမင်းစားချိန်မရ။ ထမင်းစားချိန်မရလျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်သွားပါဟု ဖိတ်ပြန်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ က အင်းတော်ကြီးမှ အပြန် ညနေ ၆နာရီလောက်တွင် ဝင်မည်ဟု ချိန်းခဲ့သည် ။

သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သည် အချိန်မှန်မှန်မရောက်မသွားကြပါ။ ည ၈နာရီလောက်မှ ဟိုပင်သို့ပြန်ရောက်ကြသည် ။ ဆေးရုံဝင်းထဲကို ဝင်တော့ ဝင်းဝင်းလတ်မရှိတော့။ လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ၂နာရီခန့် စောင့်နေကြောင်း၊ ညှော့သည် တစ်ယောက်

ကို လိုက်ပို့စရာရှိသဖြင့် ပြန်သွားကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းထားခဲ့ကြောင်း ဆေးရုံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆရာမများက ပြောသည် ။

အနှစ်ကတော့ မဟေသီတွင် ဝင်းဝင်းလတ်၏ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားသည် ။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်း မဖတ်ဖြစ်ပါ။ ခန်းဆက်ကိုတော့ ဖတ်ဖြစ်သည့်အခါရှိသလို မဖတ်ဖြစ်သည့်အခါတွေလည်း ရှိသည် ။ စာအုပ်ထွက်မှ ဖတ်ဖြစ်တော့မယ် လေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်မထွက်မီ၊ မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် မပြီးဆုံးမီ ဝင်းဝင်းလတ်၏ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"ကို ဖတ်ခွင့်ကြုံသည် ။

(၃)

ဝင်းဝင်းလတ်၏ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"သည် စစချင်းစာဖတ်သူကို ဆွဲခေါ်သွားသည် ။ သူဇာတ်လမ်းကိုဖွင့်ပုံက စိတ်ဝင်စားစရာ။ မြေလတ်မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ဆရာဝန်မချောချောကလေး ခင်ဦးနွယ်(ခွဲစိတ်မှုဆရာဝန်မကလေး)၏ ရုပ်ပုံလွှာ၊ အသက်ငယ်ငယ်လေးဖြင့် တစ်ခုလပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ သူ့ခင်ပွန်းဟောင်းက ဒေါက်တာအောင်သူရ၊ သူတို့ နှစ်ဦး ဘာကြောင့်ကွဲကွာသွားရသလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးဆရာဝန်တွေ။ လူငယ်တွေ။ အသက် ၃၀ ကျော် တစ်ဝိုက်မှာသာရှိကြသေးသည် ။ ဘယ်လောက်လွမ်းစရာကောင်းသနည်း။ လူ့ဘဝတွင် နှင်းဆီ ပန်းနုရောင်တွေ အတောက်ပဆုံးကာလ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ချစ်စရာကောင်းသည့် စည်သူနှင့်ညီသူ ဆိုသည့် သားကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည် ။ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေတဲ့ ဘဝလဲ။

သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်သည် သူ့ဝတ္ထုကို ပြဿနာနှင့်စဖွင့်လေသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘာကြောင့် ကွဲကွာသွားခဲ့ကြရသလဲ။ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။ ခင်ဦးနွယ်အပြစ်လား၊ အောင်သူရအပြစ်လား။ အမေနှင့်အတူလိုက်နေသည့် ကလေးတွေကကော သူတို့ ကို စွန့်ပစ်သွားသည့်အဖေကို ဘာကြောင့် တွယ်တာနေရသေးသလဲ။

ဝင်းဝင်းလတ်သည် ခင်ဦးနွယ်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ခပ်မြန်မြန်ပြည်ဖုံး ကာ ချပစ်လိုက်ပြီး သူ၏ လူမှုဆက်ဆံရေးဘဝ ၊ သူ၏ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ စာဖတ်သူကိုခေါ်သွားသည် ။ စာဖတ်ပရိသတ်မှာ ခင်ဦးနွယ်အကြောင်းကို သိချင်နေဆဲ။ ဘာမျှရေရေရာရာ မသိလိုက်ရဘဲ ခင်ဦးနွယ်၏ ဆေးရုံခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားရသည် ။ မချင့်မရဲဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ရသည် ။

သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်သည် စာဖတ်ပရိသတ်အာရုံကို နောက်ရှုခင်းများဖြင့်၊ ဖမ်းစားထား လိုက်ဖြစ်ပါသည် ။ သီရေတာထဲက လူနာမြဦးမောင်၊ လူကြီးလူကောင်းပီသသည့် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြ၊ မနာလို၍ မထိတထိပြောတတ်သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒေါက်တာ မူယာတင်၊ သဘောကောင်းသည့် သူနာပြုဆရာမများ ၊ ပြီးတော့ ယမကာလေးတမြမြနှင့် ဒေါက်တာယဉ်မျိုး၊ ပြီးတော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် သက်ဇော်နိုင်။

ဝင်းဝင်းလတ်သည် လူ့စရိုက်ဖွဲ့ရာတွင် ပီပြင်သည် ။ ဥပမာ ဒေါက်တာယဉ်မျိုး၏ စရိုက် ဆိုပါတော့။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးက လူပျိုကြီး။ အရက်ကြိုက်သည် ။ တစ်ဖက်သားကို အထင်သေးတတ်သည် ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမဆို ပို၍ အထင်သေးသည် ။

“မိန်းမဟာ မိန်းမပီသရမည်။ မိန်းမပီသရမယ်ဆိုတာ အတွေးတိမ်ရ

မယ်။ သဘောထား သေးသိမ်ရမယ်။ မာယာများ ရမယ်။ ကောက်ကျစ်ရမယ်။ စပ်စုရမယ်။ အတင်းအဖျင်းပြောရမယ်။ မိန်းမဖြစ်ပြီး သိပ်မြင့်မြတ်နေချင်လို့ မရဘူး။ သိပ်ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ချင်နေတာမျိုးက အမြင်မတော်ဘူး။ သူ့ (ခင်ဦးနွယ်)မှာ မိန်းမပီသတာဆိုလို့ လှတာရယ်၊ သားတွေရဲ့ အမေဖြစ်တာရယ် ဒါပဲရှိတယ်" (ဒေါက်တာယဉ်မျိုး)

သူ့အမြင်သည် နည်းနည်းတော့ ရုပ်ကြမ်းဆန်သည် ။ သို့ရာတွင် ထိုအမြင်မျိုးသည် လက်တွေ့ကျ၍ နှလုံးသားအေးစက်သည့် ယောက်ျားများ တွင် တွေ့ရတတ်သည့် အမြင်မျိုးဖြစ်သည် ။

"ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အူအတက်ဟာ အပိုပါပဲ။ လူကို ဒုက္ခပေးဖို့ စောင့်နေတာ။ ယောက်ျားတွေနဲ့ အတူတူပဲ" (ခင်ဦးနွယ်)

ခင်ဦးနွယ်ကတော့ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနာနှင့်ဆိုခဲ့သည် ။ ဆေးကျောင်းတောင် မပြီးသေး။ ပထမနှစ်မှာ အောင်သူရနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ကွဲသွားခဲ့ကြသည် ။ သူကလည်း ကွာရှင်းပေးခဲ့သည် ။

သက်ဇော်နိုင်ကတော့ ခင်ဦးနွယ်ထက် ငယ်သည် ။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးထက်လည်း ငယ်သည် ။ စိတ်ကူးယဉ်သည် ။ ခင်ဦးနွယ်၏ မေတ္တာကို လိုချင်သည် ။ ခင်ဦးနွယ်ကလည်း ရိပ်စားမိသည် ။ သို့ရာတွင် ပြဿနာက မလွယ်ပါ။

သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် စည်သူတို့ ညီသူတို့ က အမေ့ကိုစိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်ကြသည် ။ သက်ဇော်နိုင်ကိုလည်း သံသယရှိကြသည် ။ ဤတွင် ကလေးတွေနှင့် အမေပဋိပက္ခ၊ သားအကြီးနှင့် သက်ဇော်နိုင် ပဋိပက္ခ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပဋိပက္ခတို့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပေါ်လာကြသည် ။

စည်သူ ဆယ်တန်းဖြေအပြီးတွင် လားမသိ။ လူရမ်းကားများ

နှင့်ရန်ဖြစ်သည် ။ သက်ဇော်နိုင်က ကလေးတွေကို ဝင်ကယ်သဖြင့် သက်ဇော်နိုင်ဓားထိုးခံရပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ရသည် ။

ပြဿနာတွေ ယှက်လိမ်နေစဉ် သူတို့ နှစ်ယောက် (သက်ဇော်နိုင်နှင့် ခင်ဦးနွယ်) တို့ လူနာရှင်တစ်ဦး၏ တိုင်ကြားချက်အရ ပေါ့လျော့မှုဖြင့် အထက်မှ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းခံရသည် ။

ခင်ပွန်းဟောင်း ဦးအောင်သူရအရောက်၊ သက်ဇော်နိုင် ဓားထိုးခံရပြီး ခွဲစိတ်ပြီးခါစအချိန် သားနှစ်ယောက်က အမေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့မိသည့်အမှားအတွက် နောင်တစသည် တို့ သည် ဇာတ်လမ်း၏ အထွတ်အထိပ်ပိုင်းဟု ခေါ်နိုင်သည် ။

ဤအချိန်တွင် ခင်ဦးနွယ်မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်းရတော့သည် ။ သက်ဇော်နိုင်က သူ့နှလုံးသား ကိုတောင်းခံနေပြီ။ သူဘာလုပ်မလဲ။ ငြင်းမလား။ သက်ဇော်နိုင်ကို မြေလတ်မြို့ကလေးက ဆေးရုံတွင် ထားပစ်ခဲ့ရမလား။

အချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာဟာ အချစ်ပဲလား။ မေတ္တာတို့ သစ္စာတို့ သံယောဇဉ်တို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ယင်းမှာ ဝင်းဝင်းလတ်၏ ဒဿနဖြစ်သည် ။ သူ့ဝတ္ထု၏ ဒဿနဖြစ်သည် ။

(၄)

ဝတ္ထုဟာ ဘာလဲ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်(ဝတ္ထုရေးဆရာ)က ဖြေရှင်းရသည့် ပြဿနာတွေဟာ ဘာလဲ။ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ ဒဿနရှုထောင့်နဲ့ ဝတ္ထုရေးဆရာရဲ့ ဒဿနရှုထောင့်ဆိုတာ ဘယ်အရာတွေလဲ။ ဝတ္ထု (သို့မဟုတ် ဝတ္ထုရေးဆရာ) ဟာ အချိ

န်ကာလကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမလဲ။ နေရာဒေသကိုတော့ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမလဲ။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေကို စရိုက်ပီပြင်အောင်၊ သရုပ်ပေါ်အောင် ဘယ်လိုရေးရမလဲ။ ဒိုင်ယာလော့ (အချီအချစကားပြောခန်း)ရဲ့ လုပ်ငန်းဟာဘာလဲ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ပြန်ပြောတဲ့ နေရာမှာ ဒိုင်ယာလော့ကို ခွင်ကျနေအောင် ဘယ်လိုသွင်းထည့်မလဲ။

ယင်းဝတ္ထုမှာ (ဝတ္ထုရေးဆရာ)က ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာများဖြစ်သည် ။ ဝင်းဝင်းလတ် သည် လိုပြဿနာများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေရှင်းသွားခဲ့သည် ။

ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝင်းလတ်ခေါ်သွားသော မြေလတ်မြို့ကလေးက ဆေးရုံသို့ရောက်သွား ကာအချစ်ကြောင့် နူးညံ့ရွှန်းမြနေသော သက်ဇော်နိုင်နှင့် ခင်ဦးနွယ်တို့ ၏ မျက်နှာနုနုများကို မြင်ခဲ့ရသည် ။

မြသန်းတင့်

*

ဆေးရုံခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်မှ မန်ကျည်းပင်အိုတန်းကိုခွဲစိတ်ခန်းမှ လှမ်းမြင်နေရသည် ။ မန်ကျည်းတန်းမည်သော ထိုလမ်းကလေးတွင် မန်ကျည်းရွက်သစ်နုတွေဖြင့် စိမ်းနုနုအရိပ်ဝေလောစ။ ရွာတွေဆီမှ လှည်းတစ်စီးက မောင်းနှင်ခိုက်ဖြစ်သည် ။ မန်ကျည်းရွက်ဝါတွေက ထိုလှည်းပေါ်သို့ တဖွေ့ဖွေ့ကြွေမဆုံး။ ဖုန်လုံးတွေက လှည်းနောက်မှ ပြေးလိုက်နေကြသည် ။ မွန်းတည့်နေကြွေမဆုံး။ ဖုန်လုံးတွေက လှည်းနောက်မှ ပြေးလိုက်နေကြသည် ။ မွန်းတည့်နေကကျဲကျဲ ပူပြင်းနေ၏။ ကြည့်လေရာရာ သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည် ။

လက်ဆေးကန်တွင် လက်ဆေးကြောရင်း ပြတင်းမှ တစ်ဆင့်ငေးမောနေမိသည် ။ စူးစိုက်ခဲ့ရသော အမြင်အာရုံကြောတွေကို အညောင်းလျှော့ဖြေထားရင်း ပြင်အဝေးသို့ အကြည့်လွှင့်ထားမိ သည် ။ နွေနေ့လယ်က သည် နေ့တွင် ပိုလို့ ငြီးငွေ့ဖွယ်။ အထီးကျန်ဆန် ခြောက်သွေ့လှချည့်ကွယ်။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ တော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မဟုတ်ခဲ့။ စောစောလေးကမှ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခု ပြီးစီးထားခဲ့သည် ။ ခွဲခန်းသုံးသံမဏိထည်ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းသံတွေက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေခဲ့သည် ။ ခွဲစိတ်ခန်းတာဝန်ခံ "နော်အေမီ"ရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီး အလိုမကျရိပ်ထင်နေခဲ့မှာ မြင်ယောင်ကြည့်မိသည် ။ ခွဲစိတ်ကုသမှုတစ်ခုကတော့ အောင်မြင်ပြီးဆုံး

ခဲ့ပြန်တာပဲ။ ပင့်သက် တစ်ရှိုက်နှင့်အတူ "ခင်ဦးနွယ်"တွေးညည်းမိသည် ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းကို ဖမ်းဆွဲယူ လက်သုတ်ကာ အလျင်စလို ပြန့်လွှားတင်မိသည် ။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာမည့်သူ တစ်ဦးဦးနှင့်မှ ရင်မဆိုင်ချင်ဘဲ ခွဲခန်းကိုကျောခိုင်းလို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ထွက်ခဲ့မိ၏။ သံမဏိထည်ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းဆူညံသံတွေက ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးနေရစ်ခဲ့ပြီ။

* * * * *

"ပြီးစီးသွားခဲ့တဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုရဲ့ အခြေအနေကိုခွဲခန်းထဲကအသံနားထောင်ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင် တယ်"

လွန်ခဲ့သော ၄နှစ်က ပြောင်းရွှေ့သွားသော ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး "ဦးဟန်တင်"ပြော လေ့ရှိသည် ။

" မဟုတ်ဘူး လား နော်အေမီ"

နောက်ဆက်တွဲအနေဖြင့် နော်အေမီကို ကျီစယ်တတ်သေးသည် ။

ဆရာကြီးပြောလည်း ပြောစရာ။ ဆရာမပြောမှ ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကောင်းမွန်လျှင် နော်အေမီခွဲစိတ်ခန်း စခန်းသိမ်းပုံက စိတ်ပါလက်ပါရှိလှတော့၏။ ခွဲစိတ်ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို ဆေးကြောသန့်စင်သိမ်းဆည်းသည် ။ အဝတ်အထည်များကို လျှော်ဖွပ်စေရသည် ။ ပစ္စည်းအားလုံးကို ပြန်လည်ပေါင်းတင်ဖို့ စီစဉ်ရ၊ ခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ဆေးကြောစေရ၊ လုပ်နေကျအလုပ်များကို လုပ်နေရသည် ပင်မထင်မိ။ စကားတပြောပြောစီစဉ်ကာ ကိုယ်နှင့်အလုပ်သမားလေးတွေနှင့် အဆင်ပြေအပေးအယူတွေမျှကြလို့ ။

"နော်အေမီရဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးက အသံသိပ်မြည်ရင် ပေးရှင့် အိုကေလို့

ပဲ”

နော်အေမီနှင့် ခွဲစိတ်ခန်းသုံးပစ္စည်းကိရိယာများကို နော်အေမီရဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဟု ဆရာကြီးက ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသည် ။

နေ့လယ်က ဝမ်းဗိုက်မှာ ဓားဒဏ်ရာသုံးချက်ရလာခဲ့သော လူနာအတွက် ခွဲစိတ်ခန်းဖွင့်ခဲ့ရ၏။ ခွဲစိတ်ကုသမှုပြီးတော့ ခွဲစိတ်သုံးပစ္စည်းကိရိယာများကို တဂျောင်းဂျောင်းမြည်အောင် သိမ်းဆည်းမိလေသည် ။ ခွဲစိတ်ကုသမှုက အောင်မြင်ချောမောခဲ့လို့ လည်း မှန်ပါရဲ့ ။ ထို့ထက်တော့ နော်အေမီ စိတ်တိုနေမိသည် လေ။

“သူများ အနေရကျပ်မှ သူ ရင်ချောင်သလားမသိ”

စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည် ။

“ကိုယ့်ပါးစပ်ပေါက် မလုံနေတာ ကိုယ်အရင်ဆုံးကုဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

မညှာမတာအတွေးဖြင့် လက်ထဲကသံမဏိထည်တစ်ခုကို သံဇလုံထဲ လှမ်းပစ်ထည့်သည် ။ နော်အေမီရဲ့ စိတ်တိုတောင်းမှုက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ဘက်သို့ လှည့်ပြန်သွားခဲ့ပြန်၏။

မမတစ်ယောက်လည်း မမပဲ။ ဆရာဦးဟန်တင်နေရာ ဆက်ခံရောက်ရှိလာသော ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က နော်အေမီထက် ၁၀နှစ်ခန့်မျှ ငယ်လိမ့်မည်။ လုပ်ငန်း သဘောအရ ‘မမ’ဟု နော်အေမီက ခေါ်ကာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကလည်း ‘မမအေမီ’ဟု နော်အေမီက ခေါ်ကာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝတွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ တစ်ကြိမ်ဆုံကာ ခင်မင်ဖူးခဲ့ကြသည် ။

ပြောင်းရွှေ့သွားသော ဆရာကြီးဦးဟန်တင်မှာ လုပ်သက်လည်း ရင့်၊

အရွယ်လည်း ရသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သဘောကောင်း သူပင်ဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်ခွင်အတွင်းမှာ တော့ စည်းကမ်းကြီးသည် ၊ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည် ဟု ပင် ဆိုနိုင်၏။ သူ့စည်းဘောင်အတွင်းရောက်လာ သိပါးရင်တော့လား ခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုလုံး တုန်သွားမတတ် တုံ့ပြန်တတ်ပေသည် ။

မမကတော့ လူနာ၊ ဆရာဝန်ဆက်ဆံရေးတွင် သာ စည်းထားတတ်ပေမယ့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း အပေါ်မှာ တော့ လိုက်လိုက်လျောလျောရှိလွန်းသည် ။ ပြောသာပြောရ၊ နယ်တွင် အထူးကုဆရာဝန်အဖြစ်က ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှ အထူးကုများ လို လက်ထောက်ဆရာဝန်များ နှင့် သီးခြားကင်းရှင်းစွာနေလို့ မရ။ နယ်ဆေးရုံတစ်ရုံရဲ့ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုက အချင်းချင်းစည်းလုံး ရိုင်းပင်းနားလည်ခွင့်လွှတ်မှု၊ လုပ်ငန်းတာဝန်မခွဲခြားမှုတို့ အပေါ် များ စွာတည်နေသေးသည် ။

မမက သည်းခံတိတ်ဆိတ်နေလေ ထိုအမျိုးသမီးငယ်က ပိုမိုရဲတင်းလာခဲ့လေ။ စင်စစ် ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးကသိပေမယ့် မသိယောင်ပြုကာ မမပြောသမျှကိုသာ လက်ခံနားထောင်နေကြခိုက် လူထူပြီဆိုလျှင် 'ဒေါ်မူယာတင်'က မမရဲ့ အတိတ်ကို တူးဆွတတ်မြဲပေ။

သည် နေ့လယ် ခွဲစိတ်နေစဉ်ကိုပဲကြည့်။ အသည်း၊ ဘေလုံးတွေများ ထိခိုက်ပေါက်ပြဲသွား သလား ရှာဖွေနေသည့်အချိန်တွင် မှ မေ့ဆေးတာဝန်ယူထားသော ဒေါက်တာမူယာတင်က အမှတ်မထင်လို

“မမကြားပြီးပြီလား။ ဆရာက သူ့ဝါဒ်ထဲက စတပ်(ဖ်)တစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေကြပြန်သတဲ့ ။ ဆရာ့ဆေးရုံက မူယာ့သူငယ်ချင်း လက်ထောက်ဆရာဝန်ဆီကရတဲ့ သတင်းဆိုတော့ ယုံကြည်လောက်တဲ့ သတင်းဌာနကလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့နော် မမ။ ဆရာကစွံကိုစွံတာ ထင်ပါရဲ့ ။ အဟင်း ဟင်း”

လူနာခေါင်းရင်းမှာ ခုံနိမ့်လေးတစ်ခုပေါ်တက်ရပ်ကာ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို စီးမိုးကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်သည် အလုပ်လုပ်နေသော မမရဲ့ လက်များက မထူးခြားပေမယ့် မမကိုကူနေသော နော်အေမီမှာ တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည် ။ မမလက်အမူအရာလုပ်ပြကာ တောင်းလိုက်တာ ဇာဂနာလား၊ ကတ်ကြေးလား၊ ဘာပေးရမလဲ၊ ယောင်မှားချင်သွားရသည် ။ မမကတော့ အာရုံစူးစိုက်မပျက်၊ စကားတုံ့ပြန်ခြင်းလည်း မပြု။

"မမ အကြောင်းကျတော့လည်း ဝါ့ဒ်ထဲမှာ အမြဲပြောနေတတ်ပြန်တာတဲ့ ။ ဒါတစ်ခုတော့ မမနဲ့ တူတယ်။ မမကလည်း ဆရာ့အကြောင်း၊ သားတွေအကြောင်းကို အမြဲပဲပြောတတ်လို့ မူယာတောင်ပြန်စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်သေးတယ်"

အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်လေ။ ဒီဆေးရုံကအကြောင်း ဟိုဆေးရုံမှာ ပြောစေတဲ့ အလုပ်လောက် ဒေါ်မူယာက အခြားအလုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။ ခွဲခန်းထဲမှာ သည် အသံတစ်ခုသာပဲ စူးစူးရှရှ၊ လုပ်ရကိုင်ရ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသော သည် အခြေအနေမျိုးကို နော်အေမီစိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည် ။

"Mesentery (အူများကို ဆိုင်းထားသောအမြှေး)မှာ တော့ တစ်ချက်ထိထားတယ်။ တခြား နေရာတွေတော့ မထိဘူးထင်ရတာပဲ။ အပေါ်ယံလေးတွေပဲဖြစ်မှာ ။ သေချာရှာကြည့်ဦးစို့ မမအေမီ"

ဒဏ်ရာအလွယ်တကူ ရှာတွေ့လိုက်ပေမယ့် အခါတိုင်းလို စိတ်ပေါ့ပါးမသွားခဲ့။ နော်အေမီ စိတ်မသက်မသာ ရှိနေခဲ့သည် ။

"မမတို့ များ ဆရာ့ကို သတိရလိုက်တာနဲ့ Stab Wound တောင် တစ်ခါတည်းတွေ့တော့တာပဲ။ အဟင်း ဟင်း"

ဒေါ်မူယာတင်ရဲ့ အလွတ်မပေးတမ်း စူးရှရှအသံ။ နော်အေမီက ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိလျှင် ခွဲစိတ်ခန်းအကူ မောင်တင်လှရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ မျက်လုံးပြူးပြလိုက်သည် နှင့် ဆုံနေသည် ။ မောင်တင်လှက နော်အေမီရဲ့ မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့် ခွဲခန်းတံခါးကို အလျင်စလိုတွန်းဖွင့်ထွက် သွားခဲ့သည် ။ မမကတော့ အပ်ချုပ်မပျက်ပေ။

“ဒီကစာရရင် ဆရာ့မှာ ပျော်နေတာပဲတဲ့ ”

မတ်ရပ်ပန်ကာကြီးက တအီအီလည်နေကာ ဒေါ်မူယာတင်ကတော့ ဘဂျီဂျီပေ။

“မူယာကတော့ မယုဆီ စာပြန်ရေးလိုက်ပါတယ်။ မမနဲ့ ဆရာကတော့ အဆက်အသွယ်ရှိဟန် မတူပါဘူး။ သားတွေနဲ့ သာ စာအပြန်အလှန် အဆက်အသွယ် ရှိကြတာပါလို့ ၊ မေသန္တာက သိပ်သဝန်တို တတ်တာလေ။ သူအိမ်ထောင်ရေး ကံခေတယ်လို့ ဆရာက ဆေးရုံမှာ ခဏခဏညည်းတယ်တဲ့ ”

သူက ဘာဆိုင်လို့ လဲ ဝင်ရှင်းနေရပြန်ပါလိမ့်။ သူ့ပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုလို။ နော်အေမီကလည်း မဆီမဆိုင် ကြားဝင်စိတ်တိုနေမိပြီ။ မမကမူ အေးဆေးစွာ။

“မမအေမီရေ ဗိုက်ပိတ်တော့မယ်နော်။ Instrument တွေ၊ gauze တွေစစ်ပါဦး။”

မမလှမ်းပြောမှ နော်အေမီအကွက်တွေ့ကာ တွယ်ထည့်မိသည် ။

“ဗိုက်ထဲမှ ကတ်ကြေး တစ်ချောင်းကျန်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒါ ဒေါက်တာမူယာပဲတော့။ ကျုပ်က အလုပ်လုပ်နေတုန်း စကားလာများ ရင် လက်ယောင်တတ်တယ်”

ရယ်ရွှန်းဖတ်ရွှန်းဖြင့် တွယ်တာတောင်မှ မူယာတင်ကတော့ မျက်နှာမပျက်။ တဟင်းဟင်း ရယ်မောလျက်။

"မမအေမီကလည်း မမယောင်ဖို့ ပဲထားပါဦး"ဆိုသေးလေသည် ။

"ကိုယ်တော့ ဘာမှ မကြားဘူးမူယာ။ နားလည်း စွင့်မနေဘူးလေ။ သူ့လမ်းသူလျှောက်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ သူ့လမ်းပေါ်မှာ သူ့သဘောနဲ့ သူနေနေတာ ဘာမှ ဝေဖန် စရာမရှိပါဘူး"

နှာခေါင်းစည်းအထက်က ဒေါ်မူယာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော မမမျက်လုံးများက သန့်စင် ကြည်လင်သမျှ လေးနက်စူးရှနေခဲ့သည် ။ နော်အေမီ အနည်းငယ်ဘဝင်ကျမိ၏။ ခွဲစိတ်ခန်းထက်က လေထုကလည်း ခုမှ ပင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သွားတော့သလို ထင်မိသည် ။ နော်အေမီ အသက်ရှူ ကောင်းတော့သည် ။

"မမကတော့ ဟုတ်တာပေ့ါနော်။ မေသန္တာတစ်ယောက်တော့ သနားပါတယ်။ ဝဋ်လည်တယ် ဆိုရမှာ ပေ့ါလေ။ တကယ်ဆိုရင် မေသန္တာက ဆရာ့ထက် အများကြီးငယ်တာပဲ။ မူယာ့ထက်တောင် ဂျူနီယာကျသေးတယ်။ သိပ်လည်း လှတာပဲဟာ။ သူကဆရာ့ကို ဒီလောက်ချုပ်ချယ်ထားစရာ မလိုပါ ဘူး။ လူဆိုတာ ကျဉ်းကျပ်တော့လည်း ထွက်ပေါက်ရှာချင်မှာ ပေ့ါလေ"

ဒေါ်မူယာတင် ပါးစပ်ထဲရောက်ရင်တော့ ဘယ်သူ့နာမည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေစုန်မျောတော့တာပဲ။ နော်အေမီ တွေးလိုက်မိသည် ။ မမက တစ်ခုပြောတော့မလို ဒေါ်မူယာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ပြောတော့မပြောခဲ့။ သူမအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေခဲ့လေ၏။ ဝမ်းဗိုက်အရေပြား ပြန်ချုပ်ခြင်းက တစ်ခဏချင်း ပြီးစီးသွားခဲ့သည် ။

"မူယာရေ ပေးရင့် ကွန်ဒီးရှင်း ကောင်းတယ်နော်"

“အိုကေပဲ မမ”

“မမအေမီရေ ပွဲသိမ်းရင်တော့ အသံမြည်ပစေနော်”

နော်အေမီသို့ လှမ်းစနောက်ရင်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ခွဲစိတ်ခုံအပါးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည် ။

“စိတ်ချ မမရေ။ မမြည်မှာ တော့ မပူနဲ့ ”

ဒေါ်မူယာတင်တစ်ယောက် မေ့ဆေးမပြယ့်တပြယ်လူနာနှင့် ကျန်ရစ်ဆဲမှာ ပင် နော်အေမှ ရဲ့ အသံမြည်သော ခွဲစိတ်ပစ္စည်းကိရိယာ သိမ်းဆည်းပွဲက စတင်ချေခဲ့ပြီပင်။

*